

לְעֵתִיד לְבוֹא, כְּשֵׁיִקִים הַיַּעֲוֹד "אֶת רוּחַ הַטְּמֵאָה אֶעֱבִיר מִן הָאָרֶץ" וְלֹא תִהְיֶה עוֹד נִתְיַבֵּט מִקוֹם לְ"רָעָה", הַמְחַצֶּה בֵּין הַחֶלֶק הַנִּגְלָה שֶׁבַתּוֹרָה לַחֶלֶק הַנִּסְתָּר שֶׁבָּהּ תִּתְבַטֵּל לְגַמְרִי. בִּימֵוֹת הַמְּשִׁיחַ גַּם פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה תִּהְיֶה גְלוּיָהּ.

זֶהוּ גַם הַקֶּשֶׁר שֶׁל "עַד הַגֵּל הַזֶּה" לְיוֹם הַסְתַּלְקוֹתוֹ שֶׁל אֲדֹמוֹר הָאֲמֻצְעִי. כְּאִשֶּׁר הִגִּיעָה הָעֵת לְגְלוּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ שֶׁל הַכְּנָה וְהַשְׁגָּה, תּוֹרַת חֲסִידוֹת חֲב"ד, הִיא הַתְּגַלְתָּהּ בְּשִׁלְבִים. אֲדֹמוֹר הִזְקֵן גְּלוּי רַחוּם אֶת נִקְדַּת הָעֵנִין, הוּא הוֹתִיר חֶלֶק נֶרְחָב עֲדִין בְּהַעֲלָם. אֲדֹמוֹר הָאֲמֻצְעִי הִסְבִּיר אֶת הַדְּבָרִים, הֶרְחִיב וּפְשַׁט אוֹתָם. אֲדֹמוֹר הָאֲמֻצְעִי גְּלוּי גַּם אֶת הַסּוּדוֹת שֶׁאֲדֹמוֹר הִזְקֵן הוֹתִיר בְּהַעֲלָם.

מִדּוּעַ גְּלוּי אֲדֹמוֹר הָאֲמֻצְעִי אֶת מָה שֶׁאֵבִיר, אֲדֹמוֹר הִזְקֵן, בְּחֵר לְהַשְׁאִיר בְּהַעֲלָם? הַתְּשׁוּבָה לְכַף הִיא אוֹתוֹ פְּסוּק שֶׁהוֹכְרֵנוּ קִדְּם: "עַד הַגֵּל הַזֶּה". בּוֹמְנֵנוּ שֶׁל אֲדֹמוֹר הִזְקֵן הָיָה עֲדִין קִים הַחֲשֵׁשׁ שֶׁהִגְלוּי יִגִּיב תּוֹצְאוֹת הַפּוֹכוֹת מֵהֶרְצוּי. לְכֵן נִזְהַר אֲדֹמוֹר הִזְקֵן מִן הַגְּלוּי. בּוֹמְנֵנוּ שֶׁל אֲדֹמוֹר הָאֲמֻצְעִי הוֹסֵר חֲשֵׁשׁ זֶה, וְלְכֵן הוֹסְרָה הַמְחַצָּה, וְאֲדֹמוֹר הָאֲמֻצְעִי עָבַר עַל־פְּנֵי הַגֵּל וְגְלוּי אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּאִפְּן שֶׁל הֶרְחָקָה וְהַתְּפַשְׁטוּת.

עֲתָה, כְּאִשֶּׁר כָּבַד עֲבָרְנוּ עַל־פְּנֵי הַגֵּל לְטוֹבָה, אָנוּ מוֹכְנִים לְקִרְאָת "גֵּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ", לְלַמֵּד אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּגְלוּי עַל־יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ בְּקִרּוֹב מִמֶּשׁ.

(מְעוּבָד עַל־פִּי 'לְקוֹטִי שִׁיחוֹת' חֶלֶק ה', עֵמ' 129-131)

יַחַד אֲדוֹמוֹרֵנוּ מִזְרָרְנוּ וְרַבְרַבְנוּ מִלֶּךְ הַמְּשִׁיחַ לְעוֹלָם וָעֶד

תַּאֲרִיכִים מִיּוֹחֲדִים בְּתוֹלְדוֹת חֲב"ד

לְתַקּוּפָה ז'

- כ"ז מרחשון:** יום בו נתבשרו שהספרים יוחזרו למקומם, בשנת תשמ"ח.
- ר"ח כסלו:** יום הבהיר להודות לה', בו חזר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח לביתו – אחר שמיני עצרת, בשנת תשל"ח.
- ב' כסלו:** יום החזרת כתיב וספרי רבותינו נשיאינו למקומם בספריית לויבאוויטש, בשנת תשמ"ח.
- ה' כסלו:** יום חתונת כ"ק אדמו"ר ה'צמח צדק' נ"ע עם הרבנית הצדקנית חי' מושקא נ"ע בת כ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע, בשנת תקס"ג.
- ט' כסלו:** יום הולדת כ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע, בשנת תקל"ד.
- יום בו נתבשר כ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע על שחרורו ממאסרו, בש"ק פ' ויצא, בשנת תקפ"ז.
- יום הסתלקות כ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע, בשנת תקפ"ח.
- י' כסלו:** יום גאולת כ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע ממאסרו, בשנת תקפ"ז.

מס' 341

תשס"ב

תולדות, ויצא

מעין חי

רעיונות ושיחות לילדים ולנוער

מעובד על פי שיחותיו הקדושות
של

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו
מליובאוויטש

יו"ל

ליזכרון

הרבנית הצדקנית חיל מושקא

ע"ה ז"ל

מוגש על ידי

מכון לוי יצחק

כפר חב"ד ב'

שנת המאה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח

שנת הקהל

כתובתנו באינטרנט: [HTTP://WWW.MOSHIACH.NET/BLIND](http://www.moshiach.net/blind)

להזמנות: מכון לוי יצחק, ת.ד. 26 - כפר חב"ד ב' 72915

Mechon LEVI YITZCHOK P.O.B. 26, Kfar Chabad B. 72915 - ISRAEL

דמי מינוי שנתי - כארבעה עשר: 45 שקל. בחו"ל: 535

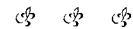
תולדות

על הלדת יעקב ועשו מספר בפרשתנו: "וימלאו ימיה (של רבקה) ללדת, והנה תומם בבטנה". רש"י מפרש שימי הריונה של רבקה, שילדה תאומים, היו מלאים. רבקה ילדה את בנייה עם תם תשעת חדשי ההריון. אולם, אצל תמר, שילדה גם היא תאומים, כפי שמספר בפרשת וישב, לא מלאו ימי ההריון. תמר ילדה תאומים – פרוץ ורח – בחדש השביעי להריונה.

לכאורה, המלים "וימלאו ימיה", המתארות את לדתם של יעקב ושל עשו, נראות מיתרות. ברור שהלדה מגיעה עם מלאת ימי ההריון שלפניה. לכן מתעבב רש"י על מלים אלו, ומבאר שמכאן אנו למדים על מעלת הריונה של תמר. העבדה שרבקה ילדה אחרי ימי הריון מלא מצביעה על היחודיות שבלדת התאומים אצל תמר, שילדה אחרי שבועה חדשים בלבד.

יש שני נוסף בין תאור הלדה של רבקה לבין תאור הלדה של תמר. אצל רבקה כתוב: "תומם" – כתיב חסר, ואלו אצל תמר כתוב: "תאומים" – מלא. רש"י מבאר את טעם השנוי. שני בניה של תמר היו צדיקים, ולכן כתוב אצלה בכתיב המלא. אצל רבקה, לעומתה, היה בן אחד צדיק – יעקב, ובן אחד רשע – עשו. לכן כתובה אצלה המלה "תאומים" בכתיב חסר, "תומם".

על-ידי באור השני בין ה"מלאים" ל"חסרים" מובן גם השני בין ארץ ההריון אצל שתי היולדות. תמר, שילדה שני צדיקים ("תאומים"), זכתה שלא לסבל כל-כך מן ההריון, ולכן היה לה הריון קצר, פחות סבל. רבקה, שאחד מתאומיה צדיק ואחד רשע ("תומם"), לא זכתה כתמר. הריונה היה ארוך, "וימלאו ימיה ללדת".

עשו, עוד בהיותו במעי אמו, היה רץ לעבודה זרה. רבקה חשה בכך, פנאמר: "ויתרוצצו הבנים בקרבה". כיצד יתכן שדווקא אצל רבקה, שההריון שלה בא בעקבות תפלתם של צדיקים והיה בתכלית הצניעות והקדושה, נולדו "תומם"? כיצד יתכן שהיה חסר – אחד צדיק ואחד רשע?

ההסבר לכך, עליפי פנימיות הענין: יש שני סוגים של עובדי ה'. יש עובדי ה' שאין לו כל נטייה לרע. הוא אינו נמשך לרע כלל ומתאנה אך ורק לטוב. כזה היה יעקב אבינו. ויש מי שכן מתאנה לרע, אך מסגל להתגבר ולכבש את יצרו. כזה היה עשו. עשו נולד בטבע הנמשך לעבודה זרה כדי שיתגבר על היצר הרע שלו וכדי שיוכל להגיע למעלה הגבוהה "הכובש את יצרו". אמנם היה לעשו טבע הרץ לעבודה זרה, אולם היו לו הכוחות הרוחניים לכבש את יצרו, להתגבר על נטיתו הטבעית ולהיות צדיק.

אלו היה עשו מממש את יכלתו, היה נעשה צדיק, אפלו צדיק גדול מיעקב. על הריונה של רבקה נאמר "וימלאו ימיה ללדת". ההריון היה מלא ומשלים. השלמות היא בכך שמהריון זה נולדו "תומם", אחד צדיק ואחד בעל נטייה טבעית לרע שנחנן בכוחות הנחוצים לכבש את יצרו. בלדת רבקה היו שתי המעלות, הן מעלתו של הצדיק שאינו נמשך לרע כלל, והן מעלתו של הצדיק המתגבר וכובש את יצרו.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ל, עמ' 110-115)

ט' כסלו – ויצא

ט' בכסלו – יום ההלדת ויום ההולא של אדמו"ר האמצעי – קל בשבוע של פרשת ויצא. מובן שבפרשת ויצא יש הוראות ורמזים בקשר לאדמו"ר האמצעי.

בפרשת ויצא כתוב: "עד הגל הזה". פסוק זה – מבאר אדמו"ר הזקן – רומז ל"ג בעומר, יום ההולא של רשב"י. ולפי הידוע, שהסתלקותו של אדמו"ר האמצעי היתה דומה להסתלקותו של רשב"י, מובן שהפסוק בפרשתנו, "עד הגל הזה", רומז גם להסתלקותו של אדמו"ר האמצעי שחלה השבוע.

מהו גל? – ערמת אבנים החוצצת ומבדילה בין שני עברים. הגל אמנם משמש כמחצה, אך אין זו מחצה מחלטת. הגל אינו חומה שבה האבנים מסדרות. הגל אינו חוסם את הגישה אל העבר האחר, אפשר לעבר מעליו.

הרשב"י נטל את רזי התורה והביאם לידי גלוי. היו אמנם תנאים נוספים שעסקו בפנימיות התורה, אך הם עסקו בכך בעצמם ולא גלו את הסודות של פנימיות התורה לתלמידיהם כמו שעשה רשב"י.

יחודיות זו של רשב"י – גלוי סודות התורה – מתבטאת בשיאה באפן מיוחד ביום הסתלקותו.

פנימיות התורה נקראת על-ידי התורה עצמה בשם "רזי התורה". רזי הוא חלק נסתר, נעלם. כיצד זה בא רשב"י ומשנה את מעמדה של פנימיות התורה? אם אלו הם רזים, מדוע מנקה אותם רשב"י?

התשובה לשאלה הזו היא לשון הפסוק: "עד הגל הזה". המחצה המבדילה בין פנימיות התורה לחלק הנגלה שבתורה היא כעין "גל". אכן יש הבדל, יש מחסום, אך אין זו חומה, אלא גל. אפשר לעבר על-פני המחצה הזו. אמנם, הדרך אינה פתוחה לחלוטין, ומצב גל, "עד הגל הזה", זאת כדי שהמעבר יהיה אך ורק לטובה, למטרה חיובית, ולא חלילה להפך (וכפי שמפרש רש"י: "לרעה אי אתה עובר אבל אתה עובר לפרקמטיא [= מסחר]").

מתר לגלות את פנימיות התורה רק לטובה, כמו שעשה רשב"י. גלוי סודות התורה על-ידי רשב"י מביא לטובה הגדולה ביותר – ביאת המשיח.